

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

DS: 8spaur

E-mail: epodatelna@mk.gov.cz

Vážený pan
Martin Žvak

V Praze dne 17. 4. 2026

Vážený pane Žvaku,

zasíláme Vám rozhodnutí č. j. MK 19588/2026 OMA o odvolání, které jste podal proti rozhodnutí Státního fondu audiovize č. j. SFA-3474/26 ze dne 20. 2. 2026.

S pozdravem

Mgr. Artuš Rejent
ředitel odboru médií a audiovize

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

DS: 8spaur
E-mail: epodatelna@mk.gov.cz

V Praze dne 17. 4. 2026
Č. j. MK 19588/2026 OMA

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury, odbor médií a audiovize (dále též jako „nadřízený správní orgán“ nebo „odvolací orgán“) rozhodlo v souladu s §16 a 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ve spojení s § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 9 odst. 4 zákona č. 496/2012 Sb., o audiovizi, ve znění pozdějších předpisů, o odvolání Martina Žvaka, narozeného [REDACTED] (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“) proti rozhodnutí Státního fondu audiovize (dále také „povinný subjekt“ či „Fond“), o částečném zastavení řízení, částečném odmítnutí žádosti a částečném poskytnutí požadovaných informací, č. j. SFA-3474/26 ze dne 20. 2. 2026

takto:

V souladu s § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a potvrzuje napadené rozhodnutí Státního fondu audiovize č. j. SFA-3474/26 ze dne 20. 2. 2026, doručené do datové schránky odvolatele dne 26. 2. 2026.

Odůvodnění

I.

Dne 31. 1. 2026 podal žadatel u Fondu žádost o poskytnutí informací týkajících se filmu *Sbormistr*, režie: Ondřej Provasník, produkce: Endorfilm s. r. o. Obsahem žádosti bylo poskytnutí veškerých dostupných dokumentů a materiálů týkajících se filmu *Sbormistr* 2025, zejména: 1. Synopse příběhu a 2. Kopie všech verzí scénáře a jeho dodatků.

Žadatel byl následně vyzván k formálnímu doplnění a upřesnění žádosti, neboť byla formulována neurčitě a příliš obecně. Žadatel svou žádost doplnil několika podáními ve dnech 6. 2., 9. 2., 12. 2. a 14. 2. 2026, přičemž konkretizoval požadované dokumenty podle jednotlivých výzev a typů dokumentů.

II.

V návaznosti na tato doplnění Fond rozhodl dne 20. 2. 2026 tak, že řízení v části zastavil z důvodu překážky litispendence (výrok I.), v části žádost odmítl z důvodu autorskoprávní

ochrany požadovaných dokumentů (výrok II.) a v části informace poskytl (výrok III.). Částečné zastavení řízení se týkalo části žádosti požadující synopse filmu *Sbormistr* a všechny verze scénáře filmu *Sbormistr*, neboť v obsahově totožné věci probíhá soudní řízení vedené u Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 6/2026 na základě podané správní žaloby žadatele, a v této části je tedy dána překážka litispendence

Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 5. 3. 2026 včasné odvolání, v němž napadá výrok I. a II. z důvodu jejich nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Ve vztahu k výroku I. odvolatel nesouhlasí se závěrem o existenci překážky litispendence. Tvrdí, že se nejedná o totožnou věc, neboť původní řízení, které je předmětem soudního přezkumu, vycházelo z obecně formulované žádosti, zatímco nynější žádost byla podána samostatně a následně konkretizována na základě výzvy povinného subjektu, a to podle jednotlivých výzev a konkrétních typů dokumentů. Podle odvolatele tak došlo k novému skutkovému i obsahovému vymezení žádosti. Zdůrazňuje, že každá žádost podle InfZ zakládá samostatné řízení, přičemž existence soudního přezkumu předchozího rozhodnutí nemůže bránit projednání nové žádosti, byť by se tematicky týkala obdobné oblasti. Odvolatel dále poukazuje na procesní pochybení povinného subjektu v předchozím řízení, zejména na to, že nebyl vyzván k upřesnění žádosti a že povinný subjekt původně popíral existenci požadovaných informací. Podle jeho názoru nelze připustit, aby povinný subjekt svou předchozí nečinnost využil k vytvoření překážky litispendence. Současně zdůrazňuje, že soudní řízení má přezkumnou povahu a netýká se nynější žádosti, takže nemůže založit překážku litispendence. Výklad povinného subjektu by podle něj vedl k nepřipustnému omezení práva na informace.

Ohledně výroku II. odvolatel namítá nesprávnou aplikaci výluky z důvodu ochrany autorských práv. Tvrdí, že požadované dokumenty (zejména treatment, autorské a režijní explikace či dramaturgické koncepce) nejsou poskytovány jako samostatná komerční literární díla, ale jako podklady pro rozhodování o veřejných prostředcích. V této souvislosti poukazuje na silný veřejný zájem na transparentnosti nakládání s veřejnými financemi. Podle odvolatele se v takovém případě uplatní tzv. úřední licence a autorské právo nemůže představovat absolutní překážku poskytnutí informací. Dále vytýká povinnému subjektu, že neprovedl test proporcionality, nezabýval se možností částečného zpřístupnění a paušálně odmítl celé dokumenty. Rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zejména pokud jde o posouzení střetu mezi ochranou autorských práv a veřejným zájmem na poskytnutí informací.

Fond k námitkám odvolatele uvádí, že postupoval v souladu s InfZ i ustálenou judikaturou a dostatečně podrobně popsal důvody, které ho vedly k rozhodnutí o částečném zastavení řízení a o částečném odmítnutí žádosti, a že není dán důvod ke změně jeho rozhodnutí.

III.

Odvolací orgán k námitkám odvolatele uvádí následující. Ve vztahu k výroku I. odvolací orgán konstatuje, že povinný subjekt nepochybil, pokud v části žádosti o informace ohledně scénáře a synopse dospěl k závěru o existenci překážky litispendence. Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmět nynější žádosti a žádosti v předchozím řízení se částečně týkají stejných informací a shodných typů dokumentů. Skutečnost, že nynější žádost byla formulována konkrétněji, nemění nic na tom, že v části zůstává totožná s žádostí předchozí.

Přestože je podle judikatury obecně přípustné podat novou žádost o informace, byť i obsahově shodnou, dle odvolacího orgánu nelze tento závěr vykládat absolutně. V posuzované věci by přijetí argumentace odvolatele vedlo k paralelnímu vedení více řízení o téže věci, a to současně ve fázi správního i soudního přezkumu, což by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie i právní jistoty. Institut litispendence přitom slouží právě k zamezení duplicitního projednávání totožných věcí.

Námítku odvolatele, že každá žádost podle InfZ zakládá samostatné řízení, nelze chápat izolovaně od ostatních principů správního práva. Ani právo na informace nemůže být vykonáváno způsobem, který by vedl k obcházení probíhajícího soudního přezkumu nebo k neúčelnému zatěžování povinného subjektu opakovanými žádostmi téhož obsahu. Odvolací orgán proto uzavírá, že závěr povinného subjektu o existenci překážky litispendence je v daném případě přiměřený a zákonný.

Odvolací orgán nad rámec výše uvedeného považuje za podstatné zdůraznit, že v nyní posuzované věci nejde o situaci, kdy by povinný subjekt, resp. odvolací orgán o požadovaných informacích rozhodoval poprvé. Žádost o informace spočívající v poskytnutí synopse a scénáře jimi byla již v minulosti meritorně posouzena a odmítnuta, přičemž právě toto rozhodnutí je v současnosti předmětem soudního přezkumu. Za této situace má nynější žádost povahu opakované žádosti o informace, o nichž již bylo rozhodnuto. Jak vyplývá z judikatury i doktrinálního výkladu, nová žádost v téže věci je obecně přípustná, a to i tehdy, byla-li předchozí žádost odmítnuta. Současně však platí, že pokud se skutkové ani právní okolnosti nezměnily, povinný subjekt je oprávněn dospět ke stejnému závěru a žádost znovu odmítnout. „*Pokud má povinný subjekt za to, že dotyčná informace již byla poskytnuta, byť i po lhůtě k vyřízení původní žádosti, má novou žádost v zákonné lhůtě z tohoto důvodu zamítnout.*“ (NSS 5 A 65/2002, Sb. NSS č. 750/2006). V posuzované věci však povinný subjekt zohlednil i další podstatnou okolnost, a to probíhající soudní přezkum předchozího rozhodnutí. Pokud by za této situace znovu meritorně rozhodoval o téže věci, vedlo by to k paralelnímu posuzování totožné otázky ve správním a soudním řízení, což by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a právní jistoty. Odvolací orgán proto souhlasí se závěrem povinného subjektu, že v daném případě nebylo namístě znovu meritorně přezkoumávat tutéž žádost, resp. vydávat opakovaně obsahově shodné rozhodnutí, ale že bylo namístě zohlednit existenci probíhajícího soudního řízení. Tento postup nelze vykládat jako odepření práva na informace, nýbrž jako legitimní procesní reakci na situaci, kdy o zákonnosti předchozího rozhodnutí již probíhá soudní přezkum, jehož výsledek bude určující.

Pokud jde o tvrzená procesní pochybení povinného subjektu v předchozím řízení, odvolací orgán uvádí, že tato tvrzení nejsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Předmětem tohoto odvolacího řízení je výlučně přezkum napadeného rozhodnutí, nikoli přezkum postupu povinného subjektu v předchozím řízení, které je navíc předmětem soudního přezkumu.

Ohledně výroku II. odvolací orgán konstatuje, že povinný subjekt správně aplikoval výjimku z práva na poskytnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. c) InfZ. Požadované dokumenty (Treatment projektu, Autorská explikace, Dramaturgické koncepce práce na projektu) představují autorská díla ve smyslu autorského zákona, neboť obsahují jedinečné tvůrčí prvky, jako je koncepce vyprávění, charakteristika postav či dramaturgická struktura. Odvolací orgán nadto nesouhlasí s argumentací odvolatele o existenci tzv. úřední licence. Skutečnost, že dokumenty byly předloženy v rámci řízení o poskytnutí veřejné podpory, sama o sobě nevede k oslabení ochrany autorských práv. InfZ výslovně stanoví, že

informace nelze poskytnout, pokud by tím došlo k porušení práv třetích osob, a tato výluha dopadá i na situace, kdy se informace vztahují k veřejným prostředkům. Právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky je nepochybně významné, avšak není právem absolutním. Zákonodárce v § 11 odst. 2 písm. c) InfZ jednoznačně stanovil hranici tohoto práva v podobě ochrany autorských práv třetích osob a v tomto případě nelze dospět k závěru, že by veřejný zájem na poskytnutí informací převážil nad ochranou autorského díla. Požadovaného účelu (kontroly veřejných prostředků) lze dosáhnout i méně invazivními prostředky, například zpřístupněním jiných, netvůrčích podkladů. Odvolací orgán zde navíc pokládá za nutné odkázat na probíhající soudní přezkum otázky autorskoprávní ochrany scénáře a synopse. S ohledem na skutečnost, že i další požadované materiály (Treatment projektu, Autorská explikace, Dramaturgické koncepce práce na projektu) mají obdobný charakter jako scénář a synopse (tj. jedná se o tvůrčí, individuálně jedinečné projevy autora), lze dovodit, že závěry soudu budou analogicky aplikovatelné i na tyto dokumenty.

Rovněž námitku nepřezkoumatelnosti odvolací orgán neshledal oprávněnou. Napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné zdůvodnění, z něhož je zřejmé, jakými úvahami byl povinný subjekt veden a k jakým závěrům dospěl.

Odvolací orgán proto uzavírá, že povinný subjekt postupoval v souladu s právními předpisy i ustálenou judikaturou a že námitky odvolatele nejsou způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV.

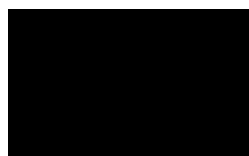
Odvolací orgán přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postup povinného subjektu předcházející jeho vydání, a s napadeným rozhodnutím, resp. s důvody pro částečné zastavení řízení a částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informace se ztotožnil. Z těchto důvodů odvolací orgán shledává postup Fondu zákonným, odvolání jako nedůvodné zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.

V.

Poučení o opravném prostředku

Toto rozhodnutí je konečné, podle § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s § 91 odst. 1 a § 152 odst. 5 správního řádu se proti němu nelze dále odvolat.

Mgr. Artuš Rejent
ředitel odboru médií a audiovize

Rozhodnutí obdrží:
Martin Žvak
Státní fond audiovize